

Его тие огърлаци
Що на шия ѝ висяхъ,
И албастрени гърдици
Най плѣнително красяхъ.

Ей корзета безполезний,
Нѣвкитѣ ѝ кой пристяга,
Тезъ чипачета любезни
Дѣ врачего ѝ се слага.

Тезъ цвѣтя и тезъ труфила,
Що наичвахъ приятно
Нейната главица мила
Още джхатъ ароматно.

Ей тазъ риза тънка, бѣла
Що е хубости видѣла
Явни само зарадъ нази:
Азъ ги любжъ ты ги пази.

Съ устни бацкамъ я горещи
И азъ вѣрвамъ кат' я галжъ
Че цалувамъ тия вѣщи,
Що сама е цалувала.

Писмото.

О, помнишъ ли ти оня часъ
Кога си твоя гнѣвъ навлѣкохъ?
Когато първий пжтъ съсъ страсть
«Обичамъ те» на тебе рѣкохъ?

О, колко сладъкъ е за менъ
Тозъ споменъ свягъ на мойта младость,
Кога омаянъ, упоенъ
Познахъ живата тзя сладость!